

Књига пророка Данила — сто шеснаести део

Откривање дана освете: пророчко разматрање Јеремијиног упозорења и последњег нараштаја

Jeff Pippenger
2024-03-04

У претходном чланку разматрали смо педесето поглавље Јеремијино и, у том одломку, суд над Вавилоном, који отпочиње ускоро долазећим недељним законом у Сједињеним Америчким Државама и завршава се Божјим гневом. Извршни суд јесте дан освете Господње, који је био представљен разорењем Јерусалима 70. године нове ере. Разорење Јерусалима које је Рим извршио 70. године нове ере било је типолошки преднасликано разорењем Јерусалима које је извео Навуходоносор. Заједно су пружили два сведока Извршног суда над блудницом Тира, која је уједно и блудница из седамнаестог поглавља Откривења.

Јеремија нас обавештава да ће, када се изврши Господња освета над савременим Вавилоном, почевши од ускоро долазећег недељног закона, „у те дане и у то време, говори Господ, безакоње Израилево тражиће се, и неће га бити; и греси Јудини, и неће се наћи; јер ћу опростити онима које оставим.“ У те дане, печатење сто четрдесет и четири хиљаде већ ће бити извршено.

„Шта чините, браћо, у великом делу припреме? Они који се сједињују са светом примају световни калуп и припремају се за жиг звери. Они који немају поверења у себе, који се понижавају пред Богом и чисте своје душе послушношћу истини — они примају небески калуп и припремају се за печат Божји на својим челима. Када указ буде издат и жиг утиснут, њихов карактер остаће чист и без мане кроз сву вечност.“ Testimonies, volume 5, 216.

Извршни суд започиње другим гласом из осамнаестог поглавља Откривења, који позива људе и жене да беже из Вавилона, а Јеремија каже: „Дође њихов дан, време њиховог похода. Глас оних који беже и избављају се из земље вавилонске, да јаве на Сиону освету Господа Бога нашега, освету за храм његов. Сазовите стрелце на Вавилон; сви који затежу лук, улогорите се око њега унаоколо; нека нико од њих не умакне; узвратите му по делу његовом; по свему што је учинио, учините му.“ Њен суд извршава се посредством „стрелаца“. Прво помињање стрелца у Писму односи се на Исмаила.

И Бог чу глас детета; и анђео Божји викну Агари с неба и рече јој: Шта ти је, Агаро? Не бој се, јер је Бог чуо глас детета тамо где је. Устани, подигни дете и узми га у своју руку, јер ћу од њега начинити велик народ. Тада Бог отвори њене очи, те угледа студенац воде; и она оде, напуни мешину водом и напоји дете. И Бог беше с дететом; и оно растијаше, и наставаше у пустињи, и постаде стрелац. 1. Мојсијева 21:17–20.

„Час великог земљотреса“ у једанаестој глави Откривења означава почетак извршног суда над римском блудницом, који започиње ускоро долазећим законом о недељи у Сједињеним Државама. У том „часу“ „треће тешко долази брзо. И затруби седми анђео.“ Треће тешко јесте седма труба. Стрелци ислама су ти који су употребљени да донесу Његов суд на оне који спроводе жиг папског ауторитета (недељно богослужење) и прогоне оне који држе жиг Божјег ауторитета (суботно богослужење).

У двадесет првој глави Јеванђеља по Луки, Исус, одговарајући на питања ученика о разорењу Јерусалима и храма, износи историјски наратив који такође представља историју последњих дана. Он указује на „дане освете“, што је било суштинско пророчко обележје Његове службе као Месије, које је Он означио у својој уводној објави своје службе читајући у цркви у Назарету из пророка Исаије. Објава у Назарету и одломак из Исаије представљали су не само Његову службу, него и поруку Његових ученика, а још одређеније дело и службу покрета сто четрдесет и четири хиљаде.

Дух Господа Бога је на мени, јер ме Господ помаза да јављам добре вести кроткима; посла ме да завијем ране онима који су скрушена срца, да огласим слободу заробљенима и отварање тамнице сужњима; да огласим годину милости Господње и дан освете Бога нашега; да утешим све који тугују; да одредим онима који тугују на Сиону, да им дам украс место пепела, уље радости место жалости, рухо хвале место духа клонулости; да би се назвали дрвећем праведности, насадом Господњим, да се Он прослави. И сазидаће древне развалине, подићи ће пређашња пустошења и обновиће опустошене градове, пустошења многих нараштаја. И туђини ће стајати и пасти стада ваша, и синови туђински биће вам орачи и виноградари. А ви ћете се звати свештеници Господњи; називаће вас служитељима Бога нашега; јешћете богатство незнабожаца и њиховом ћете се славом поносити. Место срама својега имаћете двоструко; и место понижења радоваће се своме делу; зато ће у својој земљи наследити двоструко; вечна радост биће им. Јер ја, Господ, љубим правду, мрзим грабеж за жртву паљеницу; и управићу дело њихово у истини, и учинићу с њима вечни завет. И семе њихово биће познато међу незнабошцима, и потомство њихово међу народима; сви који их виде признаће их, да су они семе које је Господ благословио. Веома ћу се радовати у Господу, душа моја веселиће се у Богу мојему; јер ме обуче у хаљине спасења, огрну ме плаштом правде, као што се женик украшава накитом и као што се невеста кити својим драгуљима. Јер као што земља изводи свој изданак и као што врт чини да ниче оно што је у њему посејано, тако ће Господ Бог учинити да правда и хвала никну пред свим народима. Исаија 61:1–11.

Сто четрдесет и четири хиљаде који су запечаћени у деветој глави Језекиља јесу они који тугују због грехова у цркви и у свету. „Година милости Господње и дан освете Бога нашега“ јесте време када се теше они који тугују на Сиону и постају „дрвеће правде“ да би „прославили Господа“. Они прослављају Господа, јер „у те дане и у то време, говори Господ, тражиће се безакоње Израилево, и неће га бити“. Они који тугују јесу они који су запечаћени, и они су ти који ће „сазидати древне пустоши“, који ће „подићи пређашња опустошења, и“ који ће „обновити разорене градове, опустошења многих нараштаја“. Они

ће „се назвати свештеницима Господњим“, и људи ће их звати „служитељима Бога нашега“.

Праведност сто четрдесет и четири хиљаде треба да „никне пред свим народима“, када буду подигнути као застава у часу великога земљотреса. Њихова праведност бива проузрокована поступно, јер „као што земља изводи свој пупољак, и као што врт чини да никне оно што је у њему посејано; тако ће Господ Бог учинити да никну праведност и хвала“. Запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде отпочело је при доласку позног дажда 1. септембра 2001. године. Тада су пупољци земље били изведени. Исаија одређује када пупољци ничу.

С мером, кад провали, Ти ћеш се с њом расправљати; Он устеже свој силни ветар у дан источнога ветра. Стога ће се овим очистити безакоње Јаковљево; и ово је сав плод уклањања његовога греха: кад све камење олтара учини као кречне каменове разбијене у комаде, лугови и ликови неће опстати. Исаија 27:8, 9.

У „дан источнога ветра“, који је Његов „силан ветар“ што га „задржава“, „пупљење“ пупољака отпочеће када киша буде „одмерена“. „Задржава“ значи обуздава. Када четири анђела из седме главе Откривења задрже четири ветра, отпочиње запечаћивање сто четрдесет и четири хиљаде. У то време позни дажд почиње да „кропи“ умерено, јер реч „мера“ у том стиху значи умереност. На почетку раздобља запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде, позни дажд је одмерен, а на крају тог раздобља он је без мере.

„Велико изливање Духа Божјег, које обасјава сву земљу Његовом славом, неће доћи док не будемо имали просвећен народ, који из искуства зна шта значи бити сарадник Богу. Када будемо имали потпуно, свесрдно посвећење служби Христовој, Бог ће ту чињеницу признати изливањем Свога Духа без мере; али то се неће догодити док највећи део цркве не буде сарађивао с Богом. Бог не може излити Свога Духа када су себичност и угађање себи тако очигледни; када преовладава дух који би, кад би се ставио у речи, изразио Каинов одговор:—„Зар сам ја чувар брата својега?“ Ако истина за ово време, ако знаци који се на све стране све више умножавају, а који сведоче да је свему крај близу, нису довољни да пробуде успавану снагу оних који тврде да познају истину, тада ће тама, сразмерна светлости која је сијала, обузети те душе. Не постоји ни привид оправдања за њихову равнодушност који ће моћи изнети пред Богом у велики дан коначног обрачуна. Неће бити разлога који би могли навести зашто нису живели, ходили и радили у светлости свете истине Речи Божје, и тако својим владањем, својим саосећањем и својом ревношћу открили свету помраченом грехом да се сила и стварност јеванђеља не могу оспорити.“ Review and Herald, July 21, 1896.

Период испитивања позног дажда и запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде отпочиње мерењем изливања Светога Духа, јер су и пшеница и кукољ припели времену жетве. Дажд доноси обе класе до зрелости; потом, на крају периода испитивања, пшеница и кукољ бивају раздвојени, и пшеница ће тада „искуством спознати шта значи бити сарадници Богу“. Тада ће „имати потпуно, свецелим срцем посвећење служби Христовој; Бог ће ту чињеницу признати изливањем Свога Духа без мере.“

„дан жестоког источног ветра“ наступио је 11. септембра 2001. године, и тада је отпочела Авакумова расправа о лажној поруци мира и сигурности у оквиру поруке позног дажда, насупротив поруци која препознаје дан Божје освете. У том тренутку су биљке, и пшеница и кукољ, почеле да пупе и доносе плод који ће показати на суду ускоро долазећег недељног закона.

„Опет, ове приче уче да после суда нема времена милости. Када се дело јеванђеља доврши, одмах затим следи раздвајање између добрих и злих, и судбина сваке групе заувек је утврђена.“ Христове очигледне поуке, 123.

Једна група се клања сунцу у осмој глави Језекиља, а друга прима печат Божји у деветој глави Језекиља. У двадесет првој глави Луке, Христос поистовећује сто четрдесет и четири хиљаде, и износи знак који обележава последњи нараштај земаљске историје. Он је указао на знак који хришћани морају препознати да би избегли уништење Јерусалима.

А када видите да је Јерусалим опкољен војскама, тада знајте да се приближило његово опустошење. Тада они који буду у Јудеји нека беже у горе; и који буду усред њега нека изиђу; и који буду по крајевима нека не улазе у њега. Јер ово су дани освете, да се испуни све што је написано. Лука 21:20–22.

Исус је, „правило на правило“, указао на још пророчких обележја знака, јер су Његове речи забележили не само Лука, него и Матеј и Марко.

И ово јеванђеље о царству проповедаће се по свему свету за сведочанство свим народима; и тада ће доћи крај. Када, дакле, угледате мрзост опустошења, о којој говори пророк Данило, где стоји на светоме месту, (који чита, нека разуме:) Тада нека беже у горе они који буду у Јудеји. Матеј 24:14–16.

И јеванђеље се најпре мора проповедати свим народима. А кад вас поведу и предаду, не брините се унапред шта ћете говорити, нити смишљајте унапред; него шта вам буде дано у онај час, оно говорите; јер нећете ви говорити, него Дух Свети. А брат ће предати брата на смрт, и отац сина; и деца ће устати на родитеље и учиниће да се погубе. И сви ће вас мрзети због имена мојега; али ко претрпи до краја, тај ће се спасти. А када видите гнусобу опустошења, о којој говори Данило пророк, где стоји где не треба, (који чита да разуме,) тада они који буду у Јудеји нека беже у горе. Марко 13:10–14.

Пре него што се над две класе изврши седам последњих зала, што представља коначно и савршено испуњење „дана освете“, јеванђеље о царству мора бити проповедано и објављено међу свим народима. Порука јеванђеља даје се народима при скоро наступајућем недељном закону у Сједињеним Државама, када се сто четрдесет и четири хиљаде подижу као застава. „Дани освете“ представљају раздобље Извршног суда над вавилонском блудницом, које почиње недељним законом у Сједињеним Државама и завршава се када Михаило устане, када се затвори време милости за човечанство и када се гнев Божји излије у седам последњих зала.

Временски период јесте „час“ који Марко поистовећује, и „час“ „великог земљотреса“, и „час“ у који се десет царева саглашавају да своје седмо царство предају папству. Када последња душа прихвати јеванђеље које се објављује свим народима, време милости се затвара, и Божји гнев се излива без милости. Тај период почиње када се јеванђеље објављује свим народима док се заставни знак подиже, а завршава се када последња особа одговори на јеванђелску поруку коју заставни знак објављује, проповеда и публикује. Тај временски период јесу „дани освете“.

У Луки, у двадесет првом поглављу, Исус тачно указује на ту историју, јер Он одређује последњи нараштај који неће умрети пре Његовог другог доласка. Он указује на знак који је представљен као гнусоба опустошења о којој је говорио пророк Данило. Тај знак је када гнусоба опустошења стоји на „светом месту“, и када „стоји где не треба“, што је уједно и време када је Јерусалим „опкољен војскама“.

Када је Јерусалим био опкољен војскама 66. године од стране Цестија, хришћани у Јерусалиму побегоше из града, а сестра Вајт указује да ниједан хришћанин није страдао током разорења које се коначно окончало 70. године. Цестије је започео опсаду, а затим се повукао из наизглед непознатих разлога, и хришћани у граду побегоше у складу са упозорењем повезаним са тим знаком. Године 70. Тит је довршио разорење тако што је поново успоставио опсаду. Цестијева опсада била је почетак онога што се назива Првим јудејско-римским ратом, а опсада и разорење које је извршио Тит били су крај Првог јудејско-римског рата.

Целокупна та историја трајала је три и по године, отпочела је и окончала се опсадом, а њен почетак садржао је знак за Божји народ. Христос је ту историју означио као дане Божје освете, што је било одређено обележје које је Он требало да истакне у Својој служби. Ти дани представљају извршни суд над римском блудницом, који почиње ускоро долазећим недељним законом, а завршава се када се људско време милости затвори. На почетку извршног суда над блудницом Вавилона, сто четрдесет и четири хиљаде бивају уздигнути као застава, што је знак. Када Божје друго стадо види тај знак, треба да побегне из Вавилона, чије је уништење било прасликовано уништењем Јерусалима.

У наредном чланку наставићемо да разматрамо двадесет прво поглавље Јеванђеља по Луки.